

Forfatter: Nansen, Betty

Titel: BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-08-31)

Citation: Nansen, Betty: "BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-08-31)", i *Kvindehjerter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 207. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L0021371850000025.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjerter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

31. August.

Min kære Ven!

Tilgiv jeg ikke har skrevet i al denne Tid. Men havde jeg sagt Dem, hvordan det stod til med mig, da vilde De have raabt Gevalt, saa det kunde høres helt herop, og De vilde have sat Himmel og Jord i Bevægelse for at standse mig.

Nu er det for sent.

Naar De faar dette Brev, er jeg paa Vejen til Paris.

Ja, Betzy, jeg har brændt alle Broer af.

Jeg har skrevet til Wladimir og forklaret ham det, saa godt jeg kunde. Jeg har sagt ham, at jeg syntes, vi skulde holde os fri af falsk Sentimentalitet. Vort Ægteskab har aldrig været, vi bør ikke græde Krokodilletaarer ved dets Grav.

Og jeg har afstaaet Retten til Natascha.

Jeg véd, hvordan Dommen over mig vil blive.

Kvindehjærter.

14

s. 208Og jeg véd, at dette vil fælde mig hardest. Men jeg kan ikke lyve, og jeg vil ikke spille Komædie. Det er mit Liv, det gælder nu — ikke Barnets. Og vil jeg leve, maa jeg betale min Pris.

Bitre, tunge Timer vil det koste, Timer fulde af Angst og Anger. Som et ondt Spørgelse vil Ansvarret rejse sig i min Sjæl og — hvem véd — maaske dræbe al Glæde for mig. Men i det jeg nu gaar ind, er der ikke Plads for et Barn.

Nu er det mig, det gælder.

Jeg drager ud i Verden for at finde mig selv, og Midlet bliver min Kunst — som jeg aldrig burde have svigtet.

Sig ikke, jeg er for gammel. Siden den Dag, jeg pludselig saá Vejen for mig, siden den Time har jeg vendt og drejet og tænkt de samme Tanker om og om igen. Maaske naa'r jeg aldrig op paa Højde med de største — jeg har jo saa mange slet brugte Aar bag mig — men jeg hører nu engang til de fødte.

Min Teknik vil briste i Begyndelsen, men min Intelligens vil hjælpe mig over meget — og en Ting til: jeg er smuk, Betzy.

s. 209Gud bedre det ja — men det er en Humbug, der maa regnes med.

Jeg stod i Nat foran Spejlet og spillede. Jeg saá, hvor fine og hvide mine Hænder tegnede sig mod Buen, jeg saá Ansigtets blege Oval, der brydes af den altfor røde Mund, og de store melankolske Øjne — jeg saá den hele slanke, fornemme Skikkelse, og jeg forstod, at selv med mindre Talent end mit kan man naa frem i det Udstyr. Og jeg takkede Forsynet for den gode Humbug. Ved dens Hjælp vil jeg sejre, i Ly af den vil jeg vinde Tid til at danne min kunstneriske Personlighed i faste, klare Former. Og saa oprinder vel den Dag, hvor jeg sejrer i Kraft af mig selv — uden Variétéindfatning.

Jeg er saa rolig nu, da intet kan forandres.

Kun Erik kendte min Beslutning straks. Hans Svar var, hvad jeg havde ventet. Mildt og forstaaende med en Understrøm af bitter Smerte. Han spurgte ikke, mellem ham og mig behøves ingen Ord.

Lili Crone, der kom fra Wien forleden, fortalte, s. 210at Erik var stærkt optaget for Tiden af en kvindelig Jockey i Circus Busch

14*

Saa grusomt er Livet, Betzy — saa uovervindeligt i sit Krav.

I mig er der stille nu.

Jeg har holdt Lykken i min Haand, jeg har set ind i dens milde, vemodige Øjne, og jeg har grædt hede Taarer af Angst og Fryd. Men mit Hjærte er stille.

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

Mit Hjærte!

Mit Hjærte, som han elsker. —

Kun det vil jeg fortælle Dem, Betzy, før jeg rækker Dem Haanden til Farvel : Birger er rejst.

Jeg holdt ham ikke tilbage. Hans Fremtid her som falleret Godsejer var ikke straalende, og ingen af os kunde, da det kom til Stykket, blot tænke os Muligheden af at etablere et Kærlighedsforhold under de vedtagne Former. Men før han rejste, skrev han til mig — det eneste Brev, jeg har fra ham.

»— Jeg elsker dig« — skrev han. »Jeg elsker dig, fordi du er alt, hvad jeg har længtes efter. s. 211 Du har taget mit Hjærte i dine Hænder og lagt det ind til dit — dit Hjærte, som jeg elsker. Det var dit lille bankende Hjærte, der fik mig til at elske dine Kærtegn. Husker du de Dage, jeg var syg? Husker du, jeg stod ud af min Seng og kom op til dig rystende af Feber og Kulde? Husker du, jeg faldt i Søvn i dine Arme som et Barn?

I mange, mange Timer sov jeg. Det var dit Hjærte, der varmede din Favn, jeg følte det rent fysisk, det var dit Hjærte, der gav mig Sundhed og Helse — — —

Det er dit Hjærte, jeg elsker . . .«

Saa fattige og jævne var de Ord, der smeltede Isen om min Sjæl.

Naar Modet har svigtet mig i disse Dage, har jeg taget hans Brev frem og læst det igen. Det har ligget under min Hovedpude om Natten — saa syntes jeg, min Søvn blev god og tryk. Og det skal hvile i min Haand, naar jeg gaar ind i den store Stilhed.

Aldrig var jeg bange for at dø, mindst af alt nu, men jeg synes, jeg maa leve, saalænge Livet har Brug for mig. Og hvem véd, hvad det endnu s. 212 har i Behold til mig. Maaske — maaske mødes vi igen i en lykkelig Stund — maaske skal jeg aldrig se hans Ansigt mere — — —

Betzy, min stakkels kære Ven, kunde jeg dog hjælpe Dem nu! Men hvad kan jeg sige, der vilde bringe Dem blot en Times Lindring. De Ord, vi Mennesker har for hinanden, er jo som Jord i vor Mund.

Levvel min Ven. Levvel lille Betzy — Gud lade Livet fare naadigt med os begge.

Marie Louise.